

OVER MIJN WEKKER

Terugblik op **INTIME** documenten van een langzame tijd

Er is iets vreemds aan de hand met mijn wekker. Ze geeft nog steeds de tijd aan en als ik op de knop op de bovenkant druk, licht het schermje nog steeds op. Maar afgelopen zondag is ze mee geweest naar Espace Enny en maakte daar deel uit van een kunstwerk. Ze gaf niet alleen de tijd aan (in het dagelijks leven/gebruik), maar symboliseerde die ook (als deel van het kunstwerk). Kunstenaar Cornelia Bruinwoud liet een video van een stromende rivier projecteren op de grond, terwijl ze een tekst voorlas waarin ze liet zien dat er van alles gelijktijdig gebeurde, op precies hetzelfde moment dat die rivier daar aan het stromen was. Ondertussen mochten bezoekers hun wekker op de vloer zetten waarop de video werd getoond, en al snel werd de rivier omgegeven door wekkers. Ik stelde me voor hoe ze uit de lucht waren gevallen en in het niets-vermoedende landschap waren geland.

Deze performance - die resulteerde in dat prachtige, mysterieuze beeld - was in meerdere opzichten een logische afsluiting van **INTIME documenten van een langzame** tijd. De expositie stond in het teken van de tijd, dat grote mysterie dat verbeeld werd door de bijna net zo mysterieuze schilderijen van Cornelia Bruinwoud en Frans Verheij. Laurens Landweerd en Jan Bertus kwamen in de galerie vertellen over de tijd, tijdens twee zondagochtendgesprekken. Bruinwoud en Verheij praatte met bezoekers over hun kunst. Het is aller-

minst een diskwalificatie, maar de kunstenaars, de bezoekers, Landweerd en Bertus: ze wisten allemaal het grote raadsel van de tijd niet op te lossen. Er werd me verteld over hoe natuurkundigen de tijd benaderden, hoe filosofen dat deden; over Einstein en Augustinus, en ondertussen bleef de tijd ongrijpbaar. Ik bezocht de galerie regelmatig, bekeek de schilderijen keer op keer, en moest toegeven dat ze vaak net zo ongrijpbaar bleven - stiekem tot mijn grote genoegen. Hoe meer ik leer, hoe meer ik begrijp dat er veel is dat ik niet begrijp.

Eén manshoge wekker in een landschap is een ingreep in de werkelijkheid; ze zet diezelfde werkelijkheid even op losse schroeven. Een verzameling manshoge wekkers in een landschap doet nog het meest denken aan de raadselachtige, enorme beelden op Paaseiland: nog steeds een mysterie van formaat, maar inmiddels wel deel van de werkelijkheid - of misschien wel een verlenging daarvan. Ondertussen weet ik niet of mijn wekker misschien nog stééds een beetje deel is van een kunstwerk, of die nog steeds de tijd symboliseert, of die alleen nog maar aangeeft, maar ik kan er over nadenken zonder tot een oplossing te komen. Ook dat bevat me wel.

MAARTEN BUSER (GALERIE-ASSISTENT/AUTEUR)

